

Sygnatura akt VI Ka 95/23

Warszawa, dnia 28 września 2023 r.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Tomasz Morycz

protokolant: p.o. protokolanta sądowego Angelika Świącińska

przy udziale prokuratora Mariusza Ejflera

po rozpoznaniu dnia 14 września 2023 r. w Warszawie

sprawy

D. K., syna M. i U., urodzonego (...) w S.

oskarżonego o przestępstwa z art. 256 § 1 kk, z art. 257 kk, z art. 241 § 1 kk w zw.

z art. 12 kk

P. Z., syna R. i K., urodzonego (...) w Ł.

oskarżonego o przestępstwo z art. 241 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie

z dnia 28 czerwca 2022 r. sygn. akt IV K 225/19

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. uchyla rozstrzygnięcia o karze łącznej, warunkowym zawieszeniu wykonania kar, obowiązkach i środku karnym z punktów 2, 3, 5, 6, 7 i 8;

2. w punkcie 1 w miejsce wymierzonych oskarżonemu D. K. za czyny zarzucane mu w punktach 1-4 kar pozbawienia wolności wymierza mu kary grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych po 30 (trzydzieści) złotych - za każdy z nich, jako podstawę wymiaru kary przy czynach z punktów 2-3 przyjmując art. 257 kk w zw. z art. 37a kk w zw. z art. 4 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym do dnia 23 czerwca 2020 r.;

3. na podstawie art. 85 § 1 kk, art. 86 § 1 kk orzeczone wobec oskarżonego D. K. kary grzywny łączy i wymierza mu karę łączną 300 (trzystu) stawek dziennych po 30 (trzydzieści) złotych;

4. w miejsce wymierzonej oskarżonemu P. Z. w punkcie 4 kary pozbawienia wolności na podstawie art. 241 § 1 kk wymierza mu karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych po 30 (trzydzieści) złotych każda;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonego D. K. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 900 (dziewięćset) złotych tytułem opłaty za obie instancje i obciąża go wydatkami postępowania odwoławczego;

IV. zasądza od oskarżonego P. Z. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300 (trzysta) złotych tytułem opłaty za obie instancje i obciąża go wydatkami postępowania odwoławczego.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	Sygn. akt VI Ka 95/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
CZĘŚĆ WSTĘPNA		

Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie z dnia 27 czerwca 2022 r. w sprawie o sygn. akt IV K 225/19.

Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

Granice zaskarżenia

Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki	

	lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

Wnioski

#	uchylenie	#	Zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

Ustalenie faktów

Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	D. K.	Dotychczasowa niekaralność	Karta karna	k.680
	P. Z.	Sytuacja majątkowa	Informacja e - (...)	k.679
		Dotychczasowa niekaralność	Karta karna	k.681
		Sytuacja majątkowa	Informacja e - (...)	k.678
Fakty uznane za nieudowodnione				

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

Ocena dowodów

Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
2.1.1.1.	Karty karne, informacje e - (...)	Dokumenty zostały sporządzone przez uprawnione osoby i podmioty, nie były kwestionowane i nie budziły żadnych wątpliwości.

Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	

<p>3.1.</p>	<p>Oskarżony D. K. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:</p> <p>1. obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 4, 7, 17 § 1 pkt 2 i 3 kpk;</p> <p>2. błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a mianowicie art. 4, 7, 410 i 424 § 1 pkt 1 kpk wyrażającą się w ustaleniu okoliczności faktycznych sprawy na podstawie niekompletnego materiału dowodowego, z wyeliminowaniem wniosków dowodowych składanych przez oskarżonego - bez umotywowania takiego stanowiska w uzasadnieniu wyroku.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Ilość, rodzaj i wzajemne powiązanie zarzutów przemawiały za ich zbiorczym omówieniem. Tym bardziej, że wszystkie były bezzasadne.</p> <p>Na wstępie przypomnieć należy, że by ocena dowodów przeprowadzona przez organ postępowania dokonana została zgodnie z regułami art. 7 kpk konieczne jest: 1) oparcie jej na wszystkich przeprowadzonych</p>			

dowodach, mając na względzie, że podstawę orzeczenia może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku postępowania, mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia danej kwestii; 2) uwzględnienie zasad prawidłowego rozumowania; 3) uwzględnienie wskazań wiedzy; 4) uwzględnienie doświadczenia życiowego. Zasada swobodnej oceny dowodów jest zasadą kontrolowanej oceny dowodów, która wyraża się w dwóch aspektach. Po pierwsze, organ procesowy musi uzasadnić, dlaczego oparł się na jednych, a nie na innych dowodach oraz dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Po drugie, organ odwoławczy kontroluje swobodną ocenę dowodów dokonaną przez organ pierwszej instancji. Przy czym zarzut naruszenia art. 7 kpk nie może ograniczać się do wskazania wadliwości sędziowskiego przekonania o wiarygodności jednych, a niewiarygodności innych źródeł czy środków dowodowych, lecz powinien wykazać konkretne błędy w samym sposobie dochodzenia do określonych ocen, przemawiające w zasadniczy sposób przeciwko dokonanemu rozstrzygnięciu. W grę może wchodzić np. pominięcie istotnych

środków dowodowych, niedostrzeżenie ważnych rozbieżności, uchylenie się od oceny wewnętrznych czy wzajemnych sprzeczności.

Jak słusznie wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 kwietnia 2021 r. w sprawie o sygn. akt III KK 78/21, prezentowanie własnej - możliwej w realiach konkretnej sprawy - oceny dowodów, bez wykazania błędności tej, której dokonał sąd pierwszej instancji, nie upoważnia jeszcze sądu odwoławczego do zajęcia w tej materii stanowiska odmiennego. Sąd odwoławczy, zwłaszcza w sytuacji, gdy nie prowadzi samodzielnie postępowania dowodowego co do istoty sprawy, jest bowiem głównie sądem kontrolującym procedowanie przed sądem pierwszej instancji i stanowisko tego sądu może zakwestionować jedynie wówczas, gdy wykaże, że to postępowanie i jego wynik obrażają prawo. Sąd Okręgowy podziela również pogląd zawarty w wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 7 listopada 2019 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 173/19. Wskazano w nim, że na uzasadnienie błędu ustaleń faktycznych lub naruszenie standardów swobodnej oceny bądź interpretacji dowodów nie

wystarczy subiektywne przekonanie skarżącego o niesprawiedliwości orzeczenia, a konieczne jest wykazanie, że w zaskarżonym wyroku poczyniono ustalenie faktycznie nie mające oparcia w przeprowadzonych dowodach, albo że takiego ustalenia nie poczyniono mimo, że z przeprowadzonych dowodów określony fakt jednoznacznie wynikał, względnie wykazanie, iż tok rozumowania sądu I instancji był sprzeczny ze wskazaniami doświadczenia życiowego, prawidłami logiki, czy zasadami wiedzy.

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy, Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy, zgodny z regułami art. 7 kpk, ocenił zgromadzony materiał dowodowy i dokonał trafnych ustaleń faktycznych, słusznie stwierdzając winę oskarżonego D. K.. Sąd Rejonowy dysponował przede wszystkim dowodami z wydruków zamieszczonych treści, w tym artykułów i grafiki, które tak jego zdaniem, jak i zdaniem Sądu Okręgowego nie budziły żadnych wątpliwości. Wbrew twierdzeniom oskarżonego D. K. zgromadzony materiał dowodowy był nie tylko obszerny, ale też kompletny, pozwalając

rozstrzygnąć niniejszą sprawę. Sąd Rejonowy nie dopuścił się innych uchybień, w tym proceduralnych, które miałyby wpływ na treść zaskarżonego wyroku. Między innymi słusznie oddalił wnioski dowodowe, podając właściwą podstawę prawną wraz z uzasadnieniem.

Oskarżony D. K. niewątpliwie publicznie, poprzez artykuł swojego autorstwa zamieszczony na stronie internetowej, propagował faszystowski ustrój państwa, wyraźnie podkreślając jego zalety. Jego zdaniem to dzięki faszyzmowi Włochy i Niemcy stały się w okresie międzywojennym dużo lepiej funkcjonującymi państwami, a Niemcy ponownie światową, gospodarczą potęgą. Przy czym oskarżony wprost nawiązał do Adolfa Hitlera, który jego zdaniem podejmował słuszne gospodarczo decyzje. W ocenie oskarżonego faszyzm udowodnił w praktyce, że rozwój gospodarczy i godna egzystencja są możliwe przy jednoczesnym odrzuceniu żydowskiego kapitalizmu i odsunięciu Żydów od władzy w każdym kraju. Jak wprost wskazał, niemiecki nazizm bazował na nacjonalizmie i na faszyzmie. I te jego cechy były

pozytywne, pozwalając mu uzyskać ogromne poparcie narodu niemieckiego. Jednocześnie, o czym wspomniano już wyżej, oskarżony D. K. wielokrotnie negatywnie wypowiadał się o Żydach i syjonizmie, nazywając go totalitarnym, imperialistycznym i zbrodniczym.

Tymczasem chwalony przez oskarżonego D. K. ustrój, w tym opisywany rozwój gospodarczy, ostatecznie doprowadził do zagłady milionów ludzi. Nie tylko Żydów, ale też Polaków. W tym miejscu należy zadać pytanie czy skoro oskarżony D. K. uważa, że ów ustrój miał całościowo patrząc jakiegokolwiek zalety, to napaść na Polskę i cierpienie polskich obywateli było uzasadnione? Zapewne nie. Oskarżony D. K. ma prawo do własnych poglądów, nikt mu go nie odbiera, jednak w świetle obowiązujących przepisów prawa może i powinien pozostawić je dla siebie. Względnie poruszać je na zamkniętych spotkaniach osób pragnących wysłuchać jego poglądów lub mających podobne. Ustawodawca nie bez powodu przewidział odpowiedzialność karną za publiczne propagowanie tej i innych ideologii, mając na uwadze uniknięcie ich ponownego rozwinięcia się i

powtórzenia podobnych wydarzeń w przyszłości. Współczesność pokazuje, że wcale nie jest to niemożliwe, jeśli tylko dana ideologia będzie głoszona i trafi na podatny grunt, dostrzegający w niej okazji na zmianę obecnego porządku.

Ponadto oskarżony D. K. niewątpliwie publicznie znieważył grupę ludności narodowości żydowskiej oraz wyznawców judaizmu z powodu przynależności narodowej i wyznaniowej, opatrując dwa artykuły swojego autorstwa zamieszczone na stronie internetowej grafiką przedstawiającą Gwiazdę Dawida, której towarzyszyły wizerunki szczura i wszy. Tymczasem w/w zwierzęta kojarzą się wyłącznie negatywnie. W szczególności z brudem, rozprzestrzeniającą się bez kontroli populacją czy tchórzostwem. W tym miejscu należy zadać pytanie czy gdyby ktoś opatrzył tekst, w dodatku przedstawiający Polaków w niekorzystnym świetle, wizerunkiem Orła Białego, któremu towarzyszyłyby szczur i wesz, to oskarżony D. K. czułby się znieważony? Czy żądałby pociągnięcia do odpowiedzialności karnej kogoś, kto by tak postąpił z polskim godłem? Zapewne tak. Także i tu ustawodawca nie bez powodu przewidział odpowiedzialność karną za

takie zachowania, mając na uwadze uniknięcie wykorzystywania różnego rodzaju symboli, godeł i innych form graficznych przypisanych do danego kraju, narodu czy wyznania.

Twierdzenia oskarżonego D. K. zawarte w apelacji są jedynie subiektywną oceną zaistniałych okoliczności i gołosłowną polemiką z zaskarżonym wyrokiem. To, że w przedmiotowym artykule zawarł również treści negatywnie odnoszące się do faszyzmu nie oznacza, że nie można mu przypisać winy. Dla propagowania danej ideologii wystarczające jest podkreślanie jej zalet, co tu niewątpliwie miało miejsce, choćby przedstawiono również jej wady. To, że G. D. odnosi się nie tylko do Żydów i judaizmu jest bez znaczenia. Istotne jest, że jest to symbol także w/ w narodu i wyznania. W dodatku dla zdecydowanej większości. To samo dotyczy się okoliczności, że oskarżony D. K. nie stworzył tej grafiki, która była dostępna w Internecie. Istotne jest to, że wykorzystał ją w artykułach przedstawiających Żydów w niekorzystnym świetle, utożsamiając się z jej znieważającym wydźwiękiem.

Co zaś się tyczy publicznego

rozpowszechniania wiadomości z postępowania przygotowawczego, to niewątpliwie także miało to miejsce. Oczywiście, oskarżony D. K. może nie zgadzać się z podjętymi przez organy ścigania działaniami, uznając je za niezasadne lub niewspółmierne, jednak nie do zaakceptowania jest sytuacja, że to, co jest niejawnie staje się dostępne dla szerokiego kręgu osób. Oskarżony D. K. jest dorosłym i wykształconym człowiekiem, który powinien wiedzieć, że Internet nie jest miejscem do przedstawiania informacji o przebiegu procesu i swoich zastrzeżeń do podejmowanych w nim czynności. W tym drugim przypadku służą do tego przewidziane prawem środki, w tym zażalenie. Ani postępowanie przed Sądem Rejonowym, ani tym bardziej przed Sądem Okręgowym nie służy weryfikacji czynności przeszukania mieszkania czy zatrzymania nośników danych. Rozpoznawaną kwestią było zachowanie oskarżonego D. K., który został pouczony o swoich prawach i obowiązkach, w tym związanych z nie ujawnianiem wiadomości z postępowania przygotowawczego, a nie decyzje i czynności organów ścigania.

Wniosek			
<p>Oskarżony D. K. wniósł o:</p> <p>1. uchylenie zaskarżonego wyroku w całości, umorzenie postępowania i uniewinnienie;</p> <p>2. anulowanie kosztów i opłat sądowych w całości oraz zasądzenie kosztów i opłat na rzecz Skarbu Państwa.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		
Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
<p>Z uwagi na bezzasadność zarzutów brak było podstaw do uwzględnienia związanych z nimi wniosków. Oskarżony D. K. dopuścił się popełnienia zarzucanych mu czynów, a co za tym idzie nie mógł zostać uniewinniony. Nie stwierdzono też podstaw do uchylenia zaskarżonego wyroku czy umorzenia postępowania. Z kolei postulowane obciążenie Skarbu Państwa kosztami sądowymi ma ścisły związek z wynikiem procesu, który w tym przypadku był niekorzystny dla oskarżonego D. K.. To on, a nie Skarb Państwa powinien zatem pokryć te należności.</p>			
Lp.	Zarzut		

<p>3.2.</p>	<p>Oskarżony P. Z. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:</p> <p>1. obrazę prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisywanego oskarżonemu, polegającą na błędnym przyjęciu, że czyn oskarżonego wyczerpuje dyspozycję art. 241 kk w zw. z art. 12 kk, mimo że:</p> <p>a) czyn spełnia warunki art. 1 § 2 KK w zw. z art. 115 § 1 i § 2 kk oraz art. 49 § 1 kpk;</p> <p>b) czyn wyczerpuje dyspozycję art. 26 § 1 i 2 KK w zw. z art. 8 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności oraz art. 17 i art. 19 Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i politycznych, a także art. 7, 8 pkt 1, 9, 14, 32, 37, 50, 54, 73, 82, 85 pkt 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;</p> <p>2. obrazę przepisów postępowania, a mianowicie:</p> <p>a) art. 4, 7, 17 § 1 pkt 2 i 3 kpk;</p> <p>b) art. 170 § 1a i 3 kpk</p> <p>c) art. 171 § 1 kpk</p> <p>3. błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a mianowicie:</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
-------------	---	---	--

	<p>a) art. 4, 7, 410, 424 § 1 pkt 1 kpk wyrażającą się w ustaleniu okoliczności faktycznych sprawy na podstawie niekompletnego materiału dowodowego, z wyeliminowaniem wniosków dowodowych składanych przez oskarżonego - bez umotywowania takiego stanowiska w uzasadnieniu wyroku;</p> <p>b) art. 170 § 1a i art. 174 kpk poprzez oddalenie wniosków dowodowych bez wskazania przesłanek takiej decyzji oraz oparcie ustaleń na spornych wykładniach art. 241 kk w związku z art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. Prawo prasowe.</p>	
<p>Zwięzłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Ilość, rodzaj i wzajemne powiązanie zarzutów przemawiały za ich zbiorczym omówieniem. Tym bardziej, że wszystkie były bezzasadne.</p> <p>Na wstępie przypomnieć należy, że by ocena dowodów przeprowadzona przez organ postępowania dokonana została zgodnie z regułami art. 7 kpk konieczne jest: 1) oparcie jej na wszystkich przeprowadzonych dowodach, mając na</p>		

względnie, że podstawę orzeczenia może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku postępowania, mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia danej kwestii; 2) uwzględnienie zasad prawidłowego rozumowania; 3) uwzględnienie wskazań wiedzy; 4) uwzględnienie doświadczenia życiowego. Zasada swobodnej oceny dowodów jest zasadą kontrolowanej oceny dowodów, która wyraża się w dwóch aspektach. Po pierwsze, organ procesowy musi uzasadnić, dlaczego oparł się na jednych, a nie na innych dowodach oraz dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Po drugie, organ odwoławczy kontroluje swobodną ocenę dowodów dokonaną przez organ pierwszej instancji. Przy czym zarzut naruszenia art. 7 kpk nie może ograniczać się do wskazania wadliwości sędziowskiego przekonania o wiarygodności jednych, a niewiarygodności innych źródeł czy środków dowodowych, lecz powinien wykazać konkretne błędy w samym sposobie dochodzenia do określonych ocen, przemawiające w zasadniczy sposób przeciwko dokonaniu rozstrzygnięcia. W grę może wchodzić np. pominięcie istotnych środków dowodowych,

niedostrzeżenie ważnych rozbieżności, uchylenie się od oceny wewnętrznych czy wzajemnych sprzeczności.

Jak słusznie wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 kwietnia 2021 r. w sprawie o sygn. akt III KK 78/21, prezentowanie własnej - możliwej w realiach konkretnej sprawy - oceny dowodów, bez wykazania błędności tej, której dokonał sąd pierwszej instancji, nie upoważnia jeszcze sądu odwoławczego do zajęcia w tej materii stanowiska odmiennego. Sąd odwoławczy, zwłaszcza w sytuacji, gdy nie prowadzi samodzielnie postępowania dowodowego co do istoty sprawy, jest bowiem głównie sądem kontrolującym procedowanie przed sądem pierwszej instancji i stanowisko tego sądu może zakwestionować jedynie wówczas, gdy wykaze, że to postępowanie i jego wynik obrażają prawo. Sąd Okręgowy podziela również pogląd zawarty w wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 7 listopada 2019 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 173/19. Wskazano w nim, że na uzasadnienie błędu ustaleń faktycznych lub naruszenie standardów swobodnej oceny bądź interpretacji dowodów nie wystarczy subiektywne

przekonanie skarżącego o niesprawiedliwości orzeczenia, a konieczne jest wykazanie, że w zaskarżonym wyroku poczyniono ustalenie faktycznie nie mające oparcia w przeprowadzonych dowodach, albo że takiego ustalenia nie poczyniono mimo, że z przeprowadzonych dowodów określony fakt jednoznacznie wynikał, względnie wykazanie, iż tok rozumowania sądu I instancji był sprzeczny ze wskazaniami doświadczenia życiowego, prawidłami logiki, czy zasadami wiedzy.

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy, Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy, zgodny z regułami art. 7 kpk, ocenił zgromadzony materiał dowodowy i dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, słusznie stwierdzając winę oskarżonego P. Z.. Sąd Rejonowy dysponował przede wszystkim dowodami z wydruków zamieszczonych treści, w tym artykułów, które tak jego zdaniem, jak i zdaniem Sądu Okręgowego nie budziły żadnych wątpliwości. Wbrew twierdzeniom oskarżonego P. Z. zgromadzony materiał dowodowy był nie tylko obszerny, ale też kompletny, pozwalając rozstrzygnąć niniejszą

sprawę. Sąd Rejonowy nie dopuścił się innych uchybień, w tym proceduralnych, które miałyby wpływ na treść zaskarżonego wyroku. Między innymi słusznie oddalił wnioski dowodowe, podając właściwą podstawę prawną wraz z uzasadnieniem.

Oskarżony P. Z. niewątpliwie publicznie rozpowszechniał wiadomości z postępowania przygotowawczego. W/w może nie zgadzać się z podjętymi przez organy ścigania działaniami, uznając je za niezasadne lub niewspółmierne, jednak nie do zaakceptowania jest sytuacja, że to, co jest niejawnie staje się dostępne dla szerokiego kręgu osób. Oskarżony P. Z. jest dorosłym i wykształconym człowiekiem, który powinien wiedzieć, że Internet nie jest miejscem do przedstawiania informacji o przebiegu procesu i swoich zastrzeżeń do podejmowanych w nim czynności. W tym drugim przypadku służą do tego przewidziane prawem środki, w tym zażalenie. Ani postępowanie przed Sądem Rejonowym, ani tym bardziej przed Sądem Okręgowym nie służy weryfikacji czynności przeszukania mieszkania.

Z tych względów szereg podniesionych przez niego zarzutów dotyczących naruszenia wskazanych przepisów Konstytucji, Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności i Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych było bezprzedmiotowych.

Rozpoznawaną kwestią było zachowanie oskarżonego P. Z., który został pouczony o swoich prawach i obowiązkach, w tym związanych z nie ujawnianiem wiadomości z postępowania przygotowawczego, a nie decyzje i czynności organów ścigania. Zarazem nie można zgodzić się z jego twierdzeniami, że publiczne rozpowszechnianie wiadomości z postępowania przygotowawczego miało na celu rzekome powinności edukacyjno - naukowe i informacyjne. Prawa oskarżonego P. Z. są bowiem przepisami, których musi przestrzegać wraz ze wszystkimi wynikającymi z tego konsekwencjami. W przeciwnym razie każdy człowiek sam decydowałby o tym, co jest dozwolone i zabronione, a co nigdy nie doprowadziłoby do jego ukarania za jakiegokolwiek przestępstwo popełnione na szkodę innego

człowieka, społeczeństwa czy instytucji.			
Wniosek			
<p>Oskarżony P. Z. wniosł o:</p> <p>1. uchylenie zaskarżonego wyroku w całości, umorzenie postępowania i uniewinnienie;</p> <p>2. anulowanie kosztów i opłat sądowych w całości oraz zasądzenie kosztów i opłat na rzecz Skarbu Państwa.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		
Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
<p>Z uwagi na bezzasadność zarzutów brak było podstaw do uwzględnienia związanych z nimi wniosków. Oskarżony P. Z. dopuścił się popełnienia zarzucanych mu czynów, a co za tym idzie nie mógł zostać uniewinniony. Nie stwierdzono też podstaw do uchylenia zaskarżonego wyroku czy umorzenia postępowania. Z kolei obciążenie Skarbu Państwa kosztami sądowymi ma ścisły związek z wynikiem procesu, który w tym przypadku był niekorzystny dla oskarżonego P. Z.. To on, a nie Skarb Państwa</p>			

powinien zatem pokryć te należności.		
--------------------------------------	--	--

OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE	
4.1.		Wymierzone oskarżonym D. K. i P. Z. kary były nieadekwatne do okoliczności przedmiotowych zdarzeń.
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
Oskarżeni D. K. i P. Z. dopuścili się popełnienia zarzucanych im czynów, jednak powinni ponieść odpowiednie kary. Wprawdzie nie sformułowali dotyczących tej kwestii zarzutów, jednak kwestionowali swoją winę i z tych względów Sąd Okręgowy zweryfikował całe rozstrzygnięcie, w tym w zakresie kar.		
ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.		Przedmiot utrzymania w mocy
Wina oskarżonych D. K. i P. Z., jak również wydatki za postępowanie przez Sądem Rejonowym.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Oskarżeni D. K. i P. Z. dopuścili się popełnienia zarzucanych im czynów. O ile Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karach, o tyle nie znalazł ku temu podstaw w części dotyczącej winy, która nie budziła żadnych wątpliwości. To samo tyczyło się wydatków za postępowanie przed Sądem Rejonowym.		
Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.		Przedmiot i zakres zmiany

<p>Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:</p> <ol style="list-style-type: none">1. uchylił rozstrzygnięcia o karze łącznej, warunkowym zawieszeniu wykonania kar, obowiązkach i środku karnym z punktów 2, 3, 5, 6, 7 i 8;2. punkcie 1 w miejsce wymierzonych oskarżonemu D. K. za czyny zarzucanego mu w punktach 1-4 kar pozbawienia wolności wymierzył mu kary grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 30 złotych - za każdy z nich, jako podstawę wymiaru kary przy czynach z punktów 2-3 przyjmując art. 257 kk w zw. z art. 37a kk w zw. z art. 4 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym do dnia 23 czerwca 2020 r.;3. na podstawie art. 85 § 1 kk, art. 86 § 1 kk orzeczone wobec oskarżonego D. K. kary grzywny połączył i wymierzył mu karę łączną w wysokości 300 stawek dziennych po 30 złotych;4. w miejsce wymierzonej oskarżonemu P. Z. w punkcie 4 kary pozbawienia wolności na podstawie art. 241 § 1 kk wymierzył mu karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 30 złotych.	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>Sąd Okręgowy doszedł do wniosku, że wymierzone oskarżonym D. K. i P. Z. były nieadekwatne do okoliczności przedmiotowych zdarzeń. Strona internetowa, na której zamieszczono przedmiotowe treści, w tym artykuły i grafikę, nie jest stroną szczególnie popularną. Korzysta z niej niewielki krąg osób o zbliżonych poglądach. Ponadto sposób propagowania faszystowskiego ustroju państwa nie był szczególnie rażący. Co zaś się tyczy rozpowszechniania wiadomości z postępowania przygotowawczego, to dotyczyło ono oskarżonych D. K. i P. Z., jak również niniejszej sprawy. Trudno przyjąć, żeby upublicznienie informacji w tym konkretnym przypadku i na wstępnym etapie procesu mogło w go w istotny sposób utrudnić. W związku z powyższym Sąd Okręgowy uznał, że właściwą reakcją powinny być tu kary grzywny, które dodatkowo stanowiąc będą dla oskarżonych D. K. i P. Z. odczuwalną i natychmiastową dolegliwość. Podanie wyroku do publicznej wiadomości, w dodatku poprzez zamieszczenie w policyjnych serwisach internetowych, było zbędne. Zwłaszcza w kontekście</p>	

ostatecznego rozstrzygnięcia. Z kolei obowiązek obejrzenia wskazanego filmu w obecności kuratora, związany z warunkowym zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności, które zamieniono kary grzywny, byłby zdaniem Sądu Okręgowego trudny do skutecznej realizacji i nie spowodowałby zmiany poglądów oskarżonych D. K. i P. Z.. Dodatkowo oskarżony P. Z. nie został skazany za czyn pozostający w związku z tematyką tego filmu.

<i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>		
<i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>		
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

Zapłaty i wskazania co do dalszego postępowania		
Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III-IV	Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego D. K. i P. Z. na rzecz Skarbu Państwa odpowiednio kwoty 900 złotych i 300 złotych tytułem opłat za obie instancje, jednocześnie obciążając każdego z nich wydatkami postępowania odwoławczego. Tym samym dostosował wysokość w/w opłat do ostatecznie wymierzonych im kar. W/w kwoty wynikały z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych. Obciążenie powyższymi opłatami i pozostałymi wydatkami było naturalną konsekwencją skazania. Oskarżeni D. K. i P. Z. powinni ponieść wszelkie koszty postępowania, które sami spowodowali.

PODPIS

1.3 Granice zaskarżenia		
Wpisać kolejny numer załącznika 1		
Podmiot wnoszący apelację	Oskarżony D. K.	

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie z dnia 27 czerwca 2022 r. w sprawie o sygn. akt IV K 225/19.	
1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2 Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej	

	orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	Uchylenie	# Zmiana

1.3 zaskarżenia	Granice	
Wpisać kolejny numer załącznika 2		
Podmiot apelację	wnoszący Oskarżony P. Z.	

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie z dnia 27 czerwca 2022 r. w sprawie o sygn. akt IV K 225/19.	
1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2 Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej	

	orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	Uchylenie	#	zmiana